

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Sibiu

Str. Șaguna 8

Redacția: Andrei Șaguna

Abonamentul:
Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei luni
200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei. —
Pentru America 4 Dolari.
Abonament de sprijin 5000 Lei

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegrafului Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori netraucate se
refuză. — Articole republicate nu se înapoiază

Prețul inserțiilor
cm. rătărit 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiile
se adresează Administrației ziarului Telegraf
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

La începutul postului

Incepe timpul Marelui Post al Paștilor, timp de pregătire în vederea Învierii. Această mișcare întocmire corespunde concepției de temelie a creștinismului că viața urmează după moarte, că bucuria trăirii adânci, curate și durabile în duh, urmează după căință și suferință. Ea corespunde legii vieții noastre spirituale, pe care atât de desăvârșit a desprins-o și ne-a înfățișat-o Revelația divină prin cuvântul și viața Mântuitorului și prin viața tuturor celor ce-au viețuit după asemănarea Domnului.

Moartea sau cel puțin mortificarea, care trebuie să premerge învierii, este moartea sau mortificarea păcatului și a impulsurilor păcătoase. Și atunci se înțelege de ce trebuie să premerge învierii. A învia înseamnă a smulge ființa noastră din boala pe care o sporește în ea păcatul, înseamnă a tăia în prealabil cangrena care a slăbit, a schilodit ființa noastră și a amorțit puterile ei. Operația e împreună desigur cu suferință, iar această suferință e aceea, constată-oare din post, din căință, din suportarea cu răbdare a diferitelor încercări și din înfrânarea dela toate faptele și obișnuințele cari sporesc cangrena, adică desfigurarea progresivă a ființei noastre.

Sf. Maxim Mărturisitorul rezumă și formulează admirabil această idee spunând că sunt două feluri de morți: 1) moartea firii, adică, întreținută și sporită de păcat și 2) moartea morții, moartea care slobozește firea de puterea nimicitoare a păcatului, redând o vieții. Până la Isus Hristos a fost numai moartea cea dintâi, spre desfigurarea firii omenești. Ei a răsturnat rostul morții, întorcând-o împotriva ei, făcând-o moarte a morții, moarte spre viață. »Cu moartea pe moarte a călcat« — spune atât de nimerit troparul Învierii.

Viața adevărată a firii omenești stă în duhul ei, iar duhul este libertate, este cunoaștere a adâncimilor vieții, este bucurie și dragoste. Păcatul ne face robi atât prin caracterul său de patmă, cât și prin automatismul în care ne încătușează. De aceea viața înseamnă eliberarea duhului din cătușile patimii și ale determinismului. Determinismul și patima sunt pământul sub care a fost îngropat duhul, adică izvorul de viață al ființei noastre. Centrul nostru de viață a fost înăbușit ca într'un adevărat mormânt sub viața după simțuri și tăbăcită de egoism. Noi suntem ca și morți, suntem cadavre ambulante, până nu e sfărâmat pământul uscat de pe noi, ca să cadă jos. Deși trăim, viața noastră e numai de suprafață și pentru o vreme. Nu gustăm cu intensitatea sensibilității duhovnicești plinătatea de viață, care dă bucuria subtilă a unei trăiri în cadrul și în perspectiva infinitului.

Dacă nu am eliberat duhul, ca mijloc de cunoaștere ori de partici-

pare la regiunile adânci și subtile ale existenței, nu putem avea decât plăcerile grosolane ale simțurilor, cari foarte repede ne desgușă, ducându-ne la desnadejde.

Duhul e libertate, dar libertate în Dumnezeu.

Și aceasta e viața noastră adevărată, după fire și după Dumnezeu, eliberată din ghiarele morții, adică din îmbrățișarea păcatului, care sugă vâgă din ea cu cruzime de vampir.

Atât de adânc a pătruns păcatul în ființa noastră, ca un ghimpe sau ca o căpușă în trup, încât par'că sunt o singură realitate și scoaterea lui din ea se face cu o atât de mare durere, încât ocolim cât putem acest lucru, așa cum evită bolnavul scoaterea prin operație a unui corp stricacios crescut în organism. E necesar un regim îndelungat de înfrânare, și trupească și spirituală, pentru a slăbi corpul păcatului grefat pe existența noastră, și, cum am spus, uneori chiar operația dureroasă cea mai radicală. E necesară chiar o moarte ta nică pen-

truca deodată cu moartea de scurtă durată a firii să fie omorât și păcatul și să se poată ridica firea fără de păcat.

Între mijloacele omorării păcatului ca pricină a morții firii, locul de frunte îl ocupă căința. Numai cine se căește pentru viața sa în păcat, ia apoi asupra-și tot regimul de înfrânare și eventual orice operație pentru scăparea firii sale. Chiar dacă ar fi cineva care vrea să schimbe felul de viață în păcat printr'o altă viață întru înfrânare și puritate, dacă nu se află la temelia acestei noi orientări, căința adâncă pentru viața de mai înainte, nu are puterea necesară care să omoare păcatul sau omul vechiu al păcatului spre nașterea omului nou al învierii. Numai căința, numai regretul pentru cele trecute e arcul încordat care dă forță oricărei lansări spre viața cea nouă. Căința este izvorul de putere din care se soarbe apa vieții.

Dar despre căința propriu zis, va trebui să mai scriem câte ceva în decursul Postului, de ne va ajuta Dumnezeu.

D. STĂNILOAE

Primatul spiritual al postului

În pragul începerii sfântului și marelui post al Paștilor, sfânta noastră Biserică ne îndeamnă stăruitor să ne îndeletnicim sârguincios cu practicarea postului. Căci numai prin practicarea postului adevărat, ne putem pregăti după cuviința pentru praznuirea cu adevărat creștinească a învierii Domnului.

Învierii Mântuitorului, reactualizată în mod mistic — dar real — prin praznicul sf. Paști, trebuie să i corespundă reînvierea noastră duhovnicească, adică retrizarea din moartea păcatului și îmbățișarea vieții curate și sfinte. Ori, unul din cele mai potrivite și eficiente mijloace ale acestei reînvieri spirituale, este postul adevărat. Spunem postul adevărat, pentru că, deși în concepția moralei ortodoxe este un singur post, în practică sunt mai multe feluri de postire, tot atâtea deveri grave și primejdioase dela sensul postului adevărat. Așa fiind, e și numai potrivit ci și necesar, a arăta care este adevăratul post și cum trebuie să l practicăm. Căci pășirea hotărâtă și dinamică spre atingerea unei culmi morale, depinde de proiectarea ei luminoasă în focarul conștiinței noastre.

Potrivit concepției ortodoxe, postul este abținerea liberă și pe bază de motive morale, dela mâncare și băutură. El este în sine un exercițiu al cumpătării și al abstenenței sau o strunire sănătoasă a pornirilor instinctului vital și de conservare a vieții, prin virtutea cumpătării, prin înfrânare și renunț. Scopul său esențial

și primordial este redresarea puterii desordonate a sensibilității intervenite prin păcat și ridicarea sufletului la moralitate și la săvârșirea de fapte bune. Întrucât preamărirea lui Dumnezeu de către noi se face prin fapte bune, e clar că postul este un mijloc care duce la adorarea lui Dumnezeu și are ca scop final tocmai această proslăvire a Lui. Cum însă preamărirea lui Dumnezeu aduce cu sine drept răsplătă fericirea cerească, e firesc că postul adevărat are de consecință ultimă împodobirea frunții omului cu cununa neveștejită a vieții veșnice.

Adevărul mai sus precizat trebuie accentuat mai ales împotriva acelor, cari, privind postul din punct de vedere exclusiv medical, îi atribuie numai un scop igienic sau fizic. De fapt, medicina — cu excepția direcției orientate spre reconstrucția ei spirituală — fiind prinsă și ea în cătușele concepției materialiste despre lume și viață, e ancorată exclusiv în organic și refuză încă încadrarea ei în unghiul de privire integrală a lumii și a vieții, oferit de metafizica creștină. În astfel de împrejurări, era firesc ca medicina să considere postul ca un fenomen pur fiziologic și să-l reducă exclusiv la scopul și valoarea unei diete, a unui mijloc de restabilire a sănătății trupesti.

Fără să contestăm rostul și valoarea sanitară a postului, față de respectiva concepție se impune următorul corectiv: Intemeierea postului pe considerente exclusiv sanitare nu-i

nicidecum deplină. Pentru că sensul și rostul primordial al postului nu este cel igienic ci cel moral. Postul este în primul rând un exercițiu moral, un act de voință și de renunț, a cărei justificare se întemeiază pe considerente de ordin moral și care are ca țintă supremă preamărirea lui Dumnezeu prin întrebuințarea bunurilor materiale și spirituale ofrite de Creator, ca ardere spirituală pe altarul inimii adoratoare a Divinității. În concepția lui corectă, primatul îl deține spiritul și nicidecum materia.

Totuși valoarea postului de factor promotor al sănătății trupesti nu-i exclusă în creștinism. Ea poate avea loc aici numai întrucât — datorită raportului de solidaritate dintre trup și suflet — moralitatea se poate clădi mult mai ușor pe un trup sănătos sau întrucât postul fizic contribuie la realizarea omului deplin în sens creștin, exprimată în formula creștinată a dictonului latin: »Mens sana in corpore sano«. În plus, accentuarea valorii postului fizic are meritul de a reliefa faptul că porunca morală a postului e ancorată în rânduiala firii. Că chiar dieta recomandată de medici duce la înzdrăvenirea omului, își are explicația nu numai din punct de vedere exclusiv fiziologic, ci și din punct de vedere moral, întrucât tocmai prin firea lucrurilor practicarea acestei diete este un act de voință, care odată cu întărirea spiritului, aduce și reconfortarea fizicului. Prin urmare, postul are și un scop igienic, care e însă cu totul subordonat scopului spiritual-moral, după cum trupul este subordonat sufletului.

De aceea credinciosul trebuie ferit cu multă grijă de contaminarea de teza postului factor exclusiv sanitar. Căci desfigurarea sensului și rostului adevărat al postului, primejduiește grav însăși ținuta morală a credinciosului. Cine vede în post numai un mijloc medical, acela crede că-i îndatorat să postească numai când e bolnav sau când vrea să și asigure sănătatea trupului. Pe de altă parte, când n'are comoditatea materială de a posti (mai ales azi se afirmă de către cei mai mulți că mâncările de post sunt mult mai scumpe decât cele de dulce...), atunci se consideră deslegat dela sine de obligativitatea morală a postirii. Putem afirma fără riscul de a greși, că desfigurarea sau întunecarea sensului adevărat al postului — și nu numai îndepărtarea generației dela linia vieții morale creștine — a dus la nesocotirea totală a postului sau la neglijarea practicării lui, mai ales în păturile intelectuale contaminate de ideea postului dietă. Ori, practicarea postului nu poate fi bazată numai pe instinctul de conservare, pentru că instinctul nu poate fi ridicat la rangul de dispozitiv regulator al vieții morale.

Din concepția sănătoasă despre post, se desprinde și modul corectei sale practicări. După cum omul e întreg numai ca suflet și trup, tot

așa postul e întreg numai prin îmbinarea armonică a postului fizic cu cel spiritual. De aceea omul întreg e chemat să postească și nicidecum numai a din părțile constitutive ale sale, trupul sau sufletul. Cu alte cuvinte, postul trebuie să fie o asceză fizică și spirituală totodată. La lumina acestei precizări, apare profund eronată practicarea postului numai prin abținerea dela mâncare și băutură sau prin înbuibarea stomacului cu mâncări de post, în timp ce sufletul e lăsat mai departe în genuna păcatelor. În felul acesta, nici scopul exclusiv sanitar al postului nu-i satisfăcut, deoarece sănătatea trupeză se clădește în primul rând pe un suflet curat. De aceea cuvintele Mântuitorului: »Nu ce intră în gură spurcă pe om, ci ce iese din gură, aceea spurcă pe om« (Mat. XV, 11) nu trebuie interpretate — dacă se referă la post — în sensul că postul se poate practica și fără anumite restricțiuni de ordin alimentar, ci că mijlocul de căpetenie al practicării postului este asceza spirituală. Dacă practicarea adevărată și deplină a postului constă în îmbinarea armonică a postirii trupeză cu cea sufletească, atunci nu-i mai puțin adevărat că primatul în practicarea postului trebuie să-l aibă postirea spirituală, după cum sufletul are precădere față de trup. Căci rolul primordial în exercitarea postului îl are sufletul, pe când trupul îl are numai pe acela de corelat constitutiv și funcțional al practicării postului. Pe când postirea trupeză e mai mult un mijloc de restabilire și întreținere a raportului de armonie deplină între legea trupului și legea spiritului, postirea sufletească este însăși atingerea supremei ținte a postului ca una care ridică pe întreg omul la înălțimea morală de templu de adorare a lui Dumnezeu, prin fapte bune. De aceea trupul numai prin absorbția în imaterialitatea spiritului, ajunge să se bucure dincolo integral de roadele postului.

Nu mai puțin rezultă primatul spiritual al postului din ținuta pe care Mântuitorul o cere dela cei ce postesc. El condamnă ținuta mohorâtă a fariseilor nu numai pentru că prin aceasta voiau să arate lumii că postesc, ci și pentru că în cursul postirii omul trebuie să fie senin și vesel, cu fața luminată de bucuria împlinirii poruncii lui Dumnezeu. De aceea Domnul ne învață: »Iar tu când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să nu te arăți oamenilor că

postești« (Mat. VI, 17). Expresia vizibilă a postirii adevărate este curățenia și ținuta morală înaltă, exprimată concret prin practicarea intensă a virtuții.

Afirmarea credinței

I. P. Sf. Stăpâne

Prezența Înalt Prea Sfinției Voastre în mijlocul nostru pe neașteptate, au ne surprinde; o luăm drept o mărturie în plus a grijei de prea bun Părinte ce ni-o purtați.

Se știe că un tânăr vorbește din suflet; și sufletul tânăr nu minte niciodată: Îngăduiți-ne dar s'o mărturisim că suntem fericiți, Înalt Prea Sfințite Stăpâne, de a vă avea în fruntea noastră pe drumul de luptă și înălțare spirituală.

Prea Sfințite Părinte,

Nu pot spune mai mult decât să vă întâmpin cu credința noastră în cuvântul Sfintei Scripturi care spune și al cărui semn îl reprezentați că: »Păstorul cel bun sufletul și pune pentru oile sale«.

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,
Prea Sfințite Părinte,
Domnule Rector,
Dragi frați sufletești,

Viețile tuturor Sfinților, așa cum este și viața Sfântului Macarie Egipteanul, din care am citat numai câteva momente sunt cele mai înalte modele de trăire creștină. În ele se cuprind neîntrecute tezaure de credință și de imbold pentru o pornire cât mai hotărâtă pe drumul ce duce spre lumină.

Neclintii în credință, strănși legați de nădejdea unei vieți ce vine și îndrăgostiți de virtute, au arătat prin truda și patimile lor, care este adevăratul rost al vieții noastre de aici.

De aceea am găsit nimerit a ne opri o clipă asupra vieții unui Sfânt cu atât mai mult, cu cât vremurile prin care trecem vin cu atâtea răsturnări și întorsături, încât omul, o picătură de apă dintr-un ocean fără margini, o verigă în lanțul nesfârșit al veșniciei, rămâne doar o biată ființă năpăstuită și nelățeleasă.

Toate își croiesc cu încăpățănare un drum, un drum aparte în care unii și cei mai mulți se depărtează de Dumnezeu, alții — cei mai puțini — se apropie de El. Și se pare că Dumnezeu obosit și amărât de atâtea răutate, cu care lumea L-a întâmpinat și-L întâmpină, nu vrea să mai intervină pentru a ajuta și îndrepta. Totuși Dumnezeu este prezent! Pentru cei care cred și cred cu adevărat, Dumnezeu este între noi, participă și acum la tot ce se întâmplă sub ochii noștri. Nu pentru cei cu o credință „de zile mari”, nu pentru cei cu o credință isvor al unei cinstiri false, ci pentru cei de o credință fermă, tare și neclintită ca stânca.

Omul, nelățeleșul făptură a mânilor Creatorului, s'a bucurat totdeauna de grija Tatălui creșc.

Pentru aceasta în locul omului poftelor josnice ce fac din el un animal, în locul omului de interes material ce face din el o mașină fără de suflet, în locul urmelor ce mai rămasese din omul primelor zile, Iisus Hristos vine să reazeze pe omul creațiunii lângă Dumnezeu Creatorul.

Că Iisus Hristos a existat, că El este cel mai mare bun ce-l avem de Sus, că învățătura lui este nelățeleșă prin îndreptarul de viață ce ni-l aduce,

postești« (Mat. VI, 17). Expresia vizibilă a postirii adevărate este curățenia și ținuta morală înaltă, exprimată concret prin practicarea intensă a virtuții.

Nu mai astfel conceput și practicat, postul este o aleasă școală duhovnicească și un minunat mijloc de ridicare pe pedestalul moral, de pe care putem întâmpina cu vrednicie praznicul Învierii Domnului.

Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

este lucru cunoscut și recunoscut de toți și peste tot.

Dar dacă Fiul lui Dumnezeu ni-a arătat calea spre mântuire, iar noi suntem gata să recunoaștem în post și rugăciune un mijloc de purificare și înălțare, pentru ce suntem streini de ceea ce înseamnă a ne înfrâna prin post și a vorbi cu Dumnezeu prin rugăciune?!

Dacă recunoaștem că există o putere a iubirii, a iubirii de Dumnezeu, care este isvorul tuturor iubirilor și că a iubi pe Dumnezeu este „a păzi poruncile” Lui, de ce oare ne urâm între noi și nesocotim pe Dumnezeu, disprețuind Cuvântul pe care l-a adus în lume?!

Dacă suferința și munca sunt garanția și condiția oțelirii sufletelor, dacă școala suferinții ni-a dat cei mai mari oameni și cele mai nobile suflete, de ce oare preferăm comoditatea și fugim ca cei din urmă leși de viață, prin luptă, trudă și suferință? Dacă nu avem, nu banii, nu gloria sunt capitalul cu care pășim din lumea asta în cea de dincolo, de ce cu toții ne legăm de tot ce este imediat folositor nevoilor noastre pământești și ignorăm fundamental îmbogățirea într-o viață sufletească?

În sfârșit suntem obligați să credem că dincolo de moarte este o altă viață.

„Pedeapsa păcatului este moartea”, ne spune Sfânta Scriptură, dar că nu este vorba de moartea aceasta, o vedem din aceea că ori buni, ori răi, o moarte ne așteaptă pe toți, dar un fel deosebit de viață mai departe. De multe ori cei mai buni, cei mai aleși, sunt aceia care prea crud și prea de vreme pășesc din viața asta în cea de dincolo, și ne lasă să credem că viața nu se termină sub greutatea primei lăpti de țărână.

Murind ei ne spun că trăiesc!

Tocmai pentru aceasta se cuvine să rupem cât mai mult din ceea ce aparține acestei vieți trecătoare, pentru a dăruia celei veșnice, să ne ocupăm mai puțin de trup și să ne îngrijim mai mult de suflet.

Nu vrem să spunem că viața este de dat cu piciorul în ea, viața este demnă de a fi trăită.

Nu mai unele femei de o concepție bolnăvicioasă și unii bărbați femei, găsesc că viața e prea mult sau prea puțin și printr'un gest de lașitate fug din fața vieții.

Dar dacă viața este pentru trăit, nu este nici într'un caz o tarabă pentru afaceri nedemne sau un popas de compromisiuni.

Viața ne rămâne mai înainte de orice drept un drum de iubire, muncă și suferință pentru adevăr și lumină, drum ce trebuie să ne călăuzească pașii spre Înviere.

Domnișoarelor și Domnilor colegi,
Dragi frați sufletești,

Sunt oameni cărora Dumnezeu li-a dat o mai mare putere de credință, de dragoste și de nădejde. Aceștia sunt datori să ajute pe ceilalți. Este urât și neplăcut în fața lui Dumnezeu ca tu gășind drumul cel bun să nu-l arăți și altora. Orice om este făptura aceleiași mâini a lui Dumnezeu, orice om dacă nu este bun, poate fi bun. În acest senz toți cei care au înțeles că sufletul trebuie să ne fie prima grijă, sunt datori să ne ajute, să ne ajutăm împreună într'u promovarea vieții spirituale a întregii studențime.

Tineretul de astăzi înțelege că fără de Dumnezeu nimic nu este posibil, și că a crede în ceea ce este o aparență biruință a dușmanilor lui Hristos, este tocmai a te alipi de cărturarii și fariseii de altădată, de aceeași origină cu cei de astăzi, și care pecețuind mormântul Mântuitorului s'au crezut biruitori și stăpâni pe lume, disprețuind orice po-

Programul

Conferințelor religioase din ciclul pascal: »Înviere sufletească«, organizate de gruparea F.O.R.S. (Frăția Ortodoxă Română Studențească) dela Universitatea »Regele Ferdinand I« din Cluj-Sibiu.

1. Duminică 27 Februarie c. ora 10.30 predică în Catedrala mitropolitană Prot. A. Nanu, Duhovnic Univ.: Din întunerecul păcatului la lumina învierii sufletești.

2. Luni 28 Februarie c. ora 7.15 în sala »Simeon Bărnuțiu« a Facultății de Drept. Prof. stavrofor Dr. D. Stăniloae, Rectorul Academiei Teologice »A. Șaguna«: Căință și renaștere.

3. Marți 29 Februarie c. Pr. Dr. Emilian Vasilescu, Prof. Univ.: Temeluri de credință pentru învierea sufletească.

4. Mercuri 1 Martie c. Dl Prof. Univ. Marin Ștefănescu: Fundamentul moral al învierii sufletești, libertatea voinței.

5. Joi 2 Martie c. Diacon N. Mladin, Prof. Univ. Taina învierii sufletești.

6. Vineri 3 Martie c. Prof. Dr. Sp. Căndea, Prof. Univ. Apostolatul tineretii.

7. Sâmbătă 4 Martie c. Ședința religioasă a F.O.R.S.-ului.

Toate conferințele încep la ora 7.15 în sala »Simeon Bărnuțiu« a Facultății de Drept.

sibilitate de înălțare a omului prin Fiul lui Dumnezeu.

Strălucirea Învierii la care nu s'au gândit, i-a orbit după scurt timp,

Poporul acela blestemat care singur, sau prin intermediul altora, răstignește acum întreaga omenire, va trăi în curând marea durere că oamenii și neamurile s'au oțelit și întărit prin suferință pentru ziua cea mare, pentru ziua Învierii.

Neamul nostru, acest neam în care Iisus Hristos a găsit curată și sinceră cinstire dela oameni simpli, cărora pământul li-a fost cinstit prieten prin răpata dreptății a muncii lor, cărora altarul li-a fost călăuză și mângâiere, iar Dumnezeu bun Părinte, zic acest neam are un drept la viață pe care nici o putere din lume nu-l va putea zdrobi.

Cine crede alfel, cine dorește o pace umilitoare ce ne-ar forța să renunțăm la porțiunile din trupul Țării, acela nu trăiește, ci visează, visează ca el să fie liniștit și fericit, visează un rai și pentru că e mai „la modă”, „un rai bolșevic”.

Studențimea este o armată de oameni și de suflete, o armată care pe linia Istoriei noastre, în Biserica și Universitate este o „celată spirituală”, cum o numește Domnul Rector, de care se va isbi oricine ca de un zid pe care nu-l poate trece cu aceeași ușurință cu care se trece peste o apă, mai ales când aceasta e și înghețată.

Să ne apropiem așa dar cât mai mult noi între noi, și noi cu toții de dascălii catedrelor noastre, să ne oprim mai mult în fața Jerifei Cerești, să îngenunchiem și să ne rugăm, să ne strângem rădăurile și să învingem.

În fața primejdiilor sufletele își întind mâna, între ele nu există hotar.

Dar nu putem confunda activitatea noastră de luptă spirituală creștină, cu aceea de a vorbi sau a scrie.

Și suntem fericiți că datorită grijei Înaltului nostru Ierarh și a Rectorului nostru, ne rămâne posibilitatea de a trece în faptă orice gând bun și de a ne afirma drept și neclintii credința.

Ne bucurăm că atât Biserica, cât și Universitatea cu aceeași dragoste și stăruință, ne arată că este nedemna de a trece prin viață nepăsători sau egoiști și că'n sufletul fiecăruia este scântea divină, după cum în față avem Cuvântul lui Hristos prin care cu toții putem face din viața noastră un ideal de viață.

Ion Grig. Gherman
doctorand în medicină

Nu lăsa otrava svonului dușman să-ți pătrundă în casă!

Despre postul adevărat

de Sf. Ioan. Gură de Aur

Postul adevărat constă în a te abține de la rău. Adevărat: ferirea de cărnuri înseamnă a pune frâu sburdării trupului și a ne îmblânzi trupul.

Creștinul care postește, trebuie înainte de orice să-și înăbușe mânie, să se deprindă cu blândețea și cumpătarea, să îndepărteze de la sine relele dorințe, să aibă fără încetare, înaintea propriilor săi ochi, ochiul care nu doarme și tribunul care nu cunoaște nedreptatea; a se arăta mai presus de bunurile vremelnice și darnic în milostenie; să alunge în sfârșit din sufletul său tot ce ar putea să strice aproapei.

Iată postul adevărat, despre care grăiește Isaia vorbind din partea lui Dumnezeu:

„Postul care îmi place mie, zice Domnul, nu stă în a vă încovoia capul ca o trestie și a vă culca în sac și în cenușă...” [Cap. 58,5].

Care este dar adevăratul post, sfinte prorocule?

„Rupeți lanțurile nedreptății, deslegați legăturile jugului, dați drumul celor asupriți, și sfărâmați jugul lor! Imparți pâinea și cu cel, îmblânzind, adăpostește în casă pe cel fără cămin; dacă vezi un golan, pune haină pe el, și nu te ascunde de cel de un neam cu tine. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și tămăduirea ta va veni repede. Dreptatea ta va merge înaintea ta, iar în urma ta slava lui Dumnezeu”. [Cap. 58, 6-8].

Ai înțeles, nu-l așa, preaiubitul meu, care este postul cel adevărat? Iată postul care trebuie împlinit. Să nu facem ca postul să conste numai în a rămâne până seara fără hrană. Nu asta se cere de la noi. Abținându-ne de la mâncare, trebuie să ne abținem de la tot lucrul păgubitor și să ne consacram cu ardoare lucrurilor duhovnicești.

Vrei să postești cu adevărat? Fii smerit, prieten al păcii, plin de blândețe și de încredințare, nu avea decât dispreț pentru strălucirile vieții de acum...

(Din Omilia VIII la Cartea Facerii).

Trad. de Pr. Ion I Suci

Acolo departe, față în față cu inamicul se bat cu dârzenie, copiii, frații, părinții noștri. Să nu le slăbim rezistența făcând să circule minciunile lansate de inamic.

FOIȘOARA

Pastorația în legătură cu slujbele din molitvelnic

Rolul preotului de păstor sau conducător spiritual vine la iveală într-o măsură covârșitoare prin sf. taină a spovedaniei, care reprezintă cel mai important mijloc al oricărei pastorații individuale. În nici o altă taină exercitarea unei acțiuni de înrăuțirea personală din partea lui nu este chiar atât de necesară. Explicația se găsește de altfel în însăși natura amentelilor și condițiilor privilegiate la această taină. Pentru că cu ocazia sfintei mărturisiri, sufletul celui care se pocăiește, este adânc răscolțit și frământat, nu numai de o datorie religioasă, ci și de o profundă trebuință psihologică, regenerare. El este prin urmare mai dispus și mai primitor de îndrumări decât în oricare altă împrejurare și ca atare, în această ocazie preotul poate să influențeze toată ființa omului. Deaceia și spus C. Krieg că „Taina mărturisirii este locul cel dintâi și cel mai sfânt dintre toate, în care se aplică pedagogia divină, în care se face educația sufletului după legile lui Hristos și după a disciplinării Bisericii. Nu este

Reflexiuni axiologice

Într-una din prelegerile sale de Estetică, dl. prof. Liviu Rusu a pus o problemă care ne-a procurat ocazia de a vedea confirmată și printr-o minte ascuțită ca aceea a ds.ale din psihologie și par a constitui fundamentele estetice și axiologice ale gândirii creștine. Astfel considerând problema Eului, dl. L. Rusu elimină de la început ideea că Eul s'ar reduce la diferite tendințe organice, pentru că admitând acest punct de vedere ne-ar fi imposibil să ne explicăm unitatea Eului, care se află în contrast esențial cu fluctuația permanentă și contradictorie a acestor tendințe. Toate tendințele vitale nu sunt altceva decât mijloace de Individuare a Eului. Ele nu servesc pur și simplu Eul, ci dimpotrivă, tind la autonomizare, la o consolidare prin experiență, la o entitate mai mult sau mai puțin independentă, la un nou Eu care se suprapune Eului autentic, originar. Acest supra-Eu, este un Eu derivat superficial, Deosebirea dintre Eul originar, adânc, autentic și Eul derivat este că pe când acesta din urmă conduce natura umană spre individualitate, spre diferențiere dintre oameni, Eul originar tinde spre unitatea îndeplinind o funcție de integrare, în virtutea căreia omul se poate înțelege înțitic cu altul.

Eul autentic după părerea dlui Liviu Rusu îndeplinește un rol de subiect logic. Aceasta în limbajul lui Bulgacov, vădit influențat de punctul de vedere al misticei ortodoxe, s'ar explica în sensul că Eul originar desigur este real totuși nu există în sensul existenței obișnuite. El nu există ci devine existent, fiind de natură transcendentă față de existență. El este subiect logic în sensul că totul poate deveni predicatul său. Depășește însă funcțiunea pur logică și primește o realitate ontologică în sensul supraexistenței. Astfel că între Eu și predicatul sale este o legătură care nu poate fi ruptă nici un moment. „Eul fără predicat este un gol, un nimic, zice Bulgacov, iar predicatul fără Eu este orb” (Tragödie der Philosophie, Darmstadt).

Problema dualității Eului o pune și filosoful francez cu puternice rezonanțe creștine, Gabriel Marcel, când face distincția între „Etre” și „Avoir”. Eul autentic este „Etre”, prezență pură nedeterminată, putere, spirit pur, libertate. Eul derivat este acel „Avoir”, acel capital de experiență strânsă de Eu în contact cu lumea, este acea autonomă cristalizare a tendințelor, este dacă vreți, aceea ce numim în general lumea intersubiectivă, în virtutea căreia ne deosebim unii de alții.

Ceeace este extrem de important pentru problema care ne preocupă este

faptul că dl. prof. L. Rusu, acordă Eului autentic rolul esențial în creația estetică. Adevăratele sentimente exprimate în lirismul „care rămâne” își vor găsi izvoarele în fondul adânc al acestui Eu, care constituie sâmburele metafizic al omului, și care este unicul aspect al transcendenței umane. Cum însă orice creație estetică reprezintă o valoare integrabilă într-o cultură, urmează că, cel puțin din punctul de vedere al artei, cultura cuprinde un vădit sens de transcendență umană.

Fără nici o intenție polemică trebuie să remarcăm însă că dl. Rusu, ca și cel mai mult estetician contemporan de altfel, exagerează când confiscă acest sens de transcendență umană pe seama valorii estetice, identificând Eul autentic cu Eul poetic, ca și când celelalte valori s'ar naște din altceva decât din același Eu originar. Nu se poate vorbi într-o accepțiune proprie de un Eu poetic, cum nu se poate vorbi nici de un Eu moral, rațional etc. Aceasta ar fi împotriva unității esențiale a Eului originar. Se poate vorbi însă de atitudine poetică sau poemătică a Eului, de o atitudine morală, rațională etc. pentru că Eul este unul și același în orice împrejurări și în orice manifestări.

Valorile, vizând transcendența umană cuprind chiar prin aceasta un sens larg de autenticitate umană, o anumită reglune a esențelor umane. Astfel că, vizând permanența și transcendența din om ele nu se pot constitui în realități autonome față de Umanul pur, ci reprezintă doar sensuri și direcțiuni diferite ale aceluiși Eu universal și adânc al Omului în genere, pe care îl purtăm fiecare în noi. Fiecare om poartă în el perfecțiunea și transcendența tuturor și a Totului. Numai astfel oamenii se pot înțelege între ei și pot înțelege cosmosul; numai așa, ca purtător de transcendență, omul poate deveni creator, adică revelator de valori devenite.

Din această perspectivă axiologică, oricât de sumar ar fi fost schițată, se pot trage mai multe concluzii, care nu sunt indiferente față de problema religioasă. În primul rând, creația culturală fiind pusă esențial în legătură cu Eul originar, autentic și numai apoi cu Eul empiric, valoarea fiind deci gândită în funcție de spirit, ca expresie, ca obiectivare a spiritului, urmează că 1) Orice cultură este prin definiție purtătoare de valori, 2) că valorile reprezintă un sens de transcendență și autenticitate umană, 3) Că această transcendență și autenticitate umană implică dimensiunea Adâncului. Nu există valoare și implicit cultură decât în măsura în care este vizat izvorul esențial al Eului

din adâncuri. De aceea, cu cât cineva coboară mai adânc în sine, cu cât ajunge mai aproape de izvoarele de unde țâșnește valoarea și cu cât cineva este mai familiarizat cu acest Adânc, cu cât este mai aproape de inima Adâncului, cu atât ajunge un factor de cultură mai important, un revelator de valori mai eficient și cu atât valorile descoperite de el sunt mai autentice, mai durabile, mai veșnice.

Pentru a fi un adevărat om de cultură trebuie să pozezi un puternic cult al Adâncului, să fii stăpânit de pasiunea scufundării a marilor explorări spirituale, să renunți la accidente de dragul esențelor, să te izolezi în substanța ta autentică, transcendentă, să crezi în spirit și să te mărturisești credincios organ de revelare al Veșnicului din tine. Nimeni nu poate realiza opere de cultură de reală valoare dacă nu și-a obișnuit existența cu dimensiunea Adâncului, dacă Adâncul n'a putut realiza în el un stil de viață.

Așa dar, omul nu este un simplu exemplar de specie biologică, ci este un depozitar de transcendențe, un creator de cultură. Existența lui primește un sens uman în măsura în care este transfigurată de valoare, adică în măsura în care suprafața permite în ea participarea Adâncului. Cu cât conștiința lui este mai aproape de Adânc, cu cât ea este mai sensibilă și se lasă mai plastic modelată de acesta, cu atât omul este mai autentic, mai pur, mai bogat. Paradoxul coborârii omului în adânc — și este meritul mistice creștine că ne-a desvăluit aceasta — constă în aceea că cu cât aparent omul este mai așezat, mai izolat de empiria multiformă și adesea haotică a vieții, este mai puțin singur, este mai aproape de inima tuturor și a Totului, de rânduile tuturor lucrurilor. Numai prin însingurare, numai prin izolarea în propria-i esență, omul ajunge la conștiința că este un purtător de valori și se năzuiește de a deveni revelator al lor. Ceeace este extrem de important; umanul autentic nu se poate exprima decât ca valoare. Și întrucât valoarea este o transcendență, umanul autentic nu poate fi cugetat decât în funcție de transcendență. Așa încât, dacă în adâncul său omul este un purtător de valori, care când e cazul se proiectează asupra însăși a Cosmosului obiectiv, apoi în adâncul Adâncului, în Adâncul său nuclear, omul este un purtător de Dumnezeu, un „teofor”. Aceasta nu în înțelesul că Dumnezeu cel nemărginit s'ar reduce la esența omului mărginit, că în esența sa omul și Dumnezeu se fac una, în sens pantelst, ci în aceea că în adâncul Adâncului, omul, omesc, sălășluiește ceva din sensul teantropic descoperit prin intruparea Logosului lui Dumnezeu. Numai în urma acestei supreme cufundări în Adânc, și numai

o a doua instituție bisericească, care să ofere mijloace atât de puternice pentru mișcarea adâncurilor sufletului ale omului și să ajute înălțarea acestuia la o viață religioasă morală ca taina mărturisirii.” Spovedania este, după expresia lui Gerson, renunțarea la omnia al universității din paris, cea mai sigură conducătoare a omului la Hristos, atunci când ea este bine săvârșită.

Data fiind importanța deosebit de mare, pe care din punct de vedere pastoral o prezintă taina mărturisirii, e necesar ca preotul să aplice toate mijloacele potrivite, să pună în funcțiune toată priceperea, tot talentul și toată puterea de muncă spre a determina pe credincioși ca să vină cât mai des să îngenuncheze sub epitrafir. Numai cel care cu pocăința tâlharului și cu umilința vameșului îngenunchează sub epitrafir, poate fi socotit un vrednic fiu al Bisericii, care a pornit pe drumul ce duce, greu dar sigur, spre lumea de lumină, de dreptate și de fericire a îngerilor și sfinților lui Dumnezeu.

Iată de ce pregătirea penitentului, în vederea mărturisirii trebuie se facă să se bucure de atenția cuvenită din partea preotului. Pregătirea prin exemplul vieții de toate zilele ale preotului, prin catehizații, exortații și predici în așa fel ca atunci când îl vad perplex, îl încurajează, îl mângâie cu

severitatea dureroasă dar dulce a românului și a creștinului. Mă adresez credinții, nu rațiunii. Ceeace e animalic în om. Creștină e esențialul și ei mă adresez fără să caut la fața omului. Atac fondul sufletesc al penitentului pe care îl vreau același la toată suflarea, fără privire la categoria socială. Nu mă tem de nimic, nici de reticența, nici exuberanța bolnavă. Dacă penitentul îmi e necunoscut, stau întâi de vorbă ochi în ochi, sfredelesc adâncurile și apoi îl pun pe penitent în genunchi și îi răscolesc întreg coșul sufletesc, chestionându-l precum îmi poruncește omul de jos și Dumnezeu de sus. Nu am jenă de nimeni, fie oricine ar fi. Dacă îmi e bine cunoscut, iarăși întâi stau de vorbă ochi în ochi, îi filmez viața notorică și-l invit apoi să îngenuncheze și să se spovedească. Nimic nesincer nimic cece ar dovedi curiozitatea, nimic din cece ar putea să-i spună că eu știu mai mult decât el sau ea, chiar dacă sunt absolut sigur de anumite fapte ale penitentului eu mă observă refuz să mărturisesc lor; nu eu mă spovedesc, el se spovedește; l-am luminat conștiința, îl las în pace, îl dau deslegare pentru cece mărturisește, după a lui mărturisire îl admit, după cum e cazul, la împărtășirea, și nu mă fac stăpân, dacă eu sunt slugă. Bunul Dumnezeu și Stăpânul va judeca definitiv. Esențial și

adevărat eu niciodată nu voi putea cunoaște adâncul cel nemărginit al sufletului omenesc; vrea el să se împărtășească? El își cunoaște adâncurile, eu îi arăt calea cunoașterii, el răspunde mai departe de haina nunții. Bunului Dumnezeu îl stă în putere să-l admită la ospățul luminii celei nefinșate, ori să-l dea afară.

Dar, pentru ca duhovnicul să poată avea roade binecuvântate în scaunul mărturisirii, se cere ca să-și pregătească nu numai credincioșii săi, ci mai întâi el însuși să fie pregătit pentru aceasta. O scrutare a conștiinței sale proprii, un examen al sufletului său, o mărturisire integrală și sinceră a conștiinței și o meditație profundă, iată cece trebuie să facă preotul înainte de a se așeza în scaunul mărturisirii la care pășește apoi calm, hotărât, fără grăbire, senin și cu toată stăruința.

Prin toate sfintele taine se împărtășește credincioșilor harul dumnezeiesc sfințitor. Mântuitorul Hristos a binevoit însă a da Bisericii sale o taină, în care, pe lângă împărtășirea harului sfințitor, ca în celelalte sfinte taine, are un înțeles totdeauna de față în chip alevea, sălășluiește în trupul nostru și se unește cu sufletul nostru. „Cel ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, petrece în mine și eu în el”. (Ioan 6, 56). Această sfântă și prea slăvită taină este taina sfintei împărtășenii.

când adâncul păstrează semni ficia de mai sus, omul află corespondențe nebănuite cu Divinitatea și se poate legitima întreaga experiență mistică drept o experiență „obiectivă”. Numai astfel se pot înțelege cu suficientă claritate cuvintele paradoxale ale Sf. Ap. Pavel: „nu eu trăiesc, ci Hristos trăiește în mine”: când esențial omul este cugetat ca teofor. Atunci poate năzu la demnitatea de „copil” al lui Dumnezeu.

Este interesant de remarcat că trăirea autentic umană, contactul mai intens cu Adâncul, dă impresia constantă a unei substituirii. Poezii vechi vorbeau de cele nouă muze inspiratoare, iar Socrate mărturisește influența demonului lăuntric care șoptea conștiinței sale. Maril însingurați ai vremurilor mai noi par a nu desmînți această impresiune. În orice caz, valoarea apare omului împinsă în lumina conștiinței ca de resortul nevăzute, misterioase, exterioare față de propria ființă a omului. Aceasta se explică prin faptul că față de Eul empiric, față de lumea noastră intersubiectivă, — înțeleasă ca totalitate de conținuturi empirice cu caracter evident individual — Eul original, autentic, este o simplă putere, o simplă funcție, un simplu organ revelator al transcendenței. El nu posedă nimic. El nu este un „Avoir” ci un „Etre” esențial. El nu este decât un punct de tranzit, un instrument de obiectivare a Veșnicului și nimic mai mult. Prin Eul original, adică prin spirit, nu ne vorbește Eul însuși ci Spiritul Absolut, Veșnicul. Și Veșnicul nu poate vorbi decât când face lumea.

Așadar, valorile se află plătate în dimensiunea Adâncului, iar în adâncul Adâncului său, omul este teofor. De aici urmează că din punct de vedere axiologic Religia este un fel de summa a valorilor. Aceasta nu în sensul că trăirea religioasă ar include oarecum într'un cerg magic totalitate experiențelor și acțiunilor legate de celelalte atitudini ale spiritului (teoretice, poetice, morale etc.) ci în acela că prin această trăire omul primește valoarea care-l satisface în modul cel mai complet și mai desăvârșit setea lui de transcendență de viață spirituală, care în ultima analiză este o sete de sine, de transcendență sa proprie.

Religiositatea ca punct extrem al dimensiunii Adâncului postulează un maximum de interioritate și deci de transcendență și autenticitate umană. Ea este criteriul de verificare al oricărei culturi. Pentru că trăirea religioasă cuprinde în ordinea trăirilor interne maximum de interioritate și implicit maximum de rezistență și inerție a empiriei umane în fața Adâncului. Cine n'a ajuns la florul religios în trăirile sale, însemnează că este departe de Adânc, că n'a atins încă dimensiunea Adâncului și deci nu este în cultură. I. O.

Dacă la taina spovedaniei sunt chemați toți creștinii, la sf. împărțire sunt aleși numai cei vrednici. Ereticii, schismaticii excomunicați și păcătoșii notorii, care poartă pe suflet păcate grele, sunt opriți dela primirea acestei taine. Aci mai mult decât ori unde preotul va fi cu luare aminte la cuvintele: Nu aruncați mărgăritarele porcilor...

Totuși printre toate mijloacele, și mai ales prin taina mărturisirii preotul va lumina conștiința creștinilor spre a cunoaște darurile de care se învrednicesc prin primirea acestei sfinte taine. Se va arăta adică aceea că Sf. Euharistie unește în chip mistic pe om cu Dumnezeu Mântuitorul, păstrând și desăvârșind, hrănind și întărind astfel întreaga sa viață spirituală. Deoarece Iisus Hristos este Dumnezeu și Mântuitorul nostru, unirea cu El, este unirea cu izvorul tuturor harurilor, care se resimte în toată viața și ființa noastră. „Cel ce mănâncă trupul meu, are viață veșnică” și iarăși Eu sunt pâinea cea vie, care s'a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta va fi viu în vecl Ioan 6, 50—51.) Cel ce mănâncă trupul meu și bea sândeile mele, are viață veșnică, și eu îl voi învia la ziua cea de apoi. I. 6, 54.

Două vor fi obiectivele pe care le va urmări slujitorul lui Hristos, în activitatea sa pastorală în legătură cu această dumnezeiască taină, și anume:

Rusia și problema religioasă

Nu de mult s'a scris în ziare și s'a comunicat la posturile de Radio, că în Rusia sovietică s'ar fi revenit la libertatea credinței ortodoxe, alegându-se chiar și un patriarh la Moscova.

Pentru oamenii cu mai puțină judecată s'ar părea că stările de lucruri din Rusia s'au schimbat, și că rușii de acum nu mai sânt cei care au fost. Dar omul cuminte nu poate da crezare acestor știri.

Regimul comunist, care a desfășurat cea mai grozavă prigoană contra bisericii și care a deportat sute de mii de credincioși, nu poate fi crezut acum în noua propagandă pe care o face.

Este știut că și până la războiul care a izbucnit în Iunie 1941, în conștiința sovietică era trecută libertatea credinței. În aceeași constituție era prevăzută însă și dreptul de propagandă contra credinței. Propaganda nu se putea face însă în favoarea bisericii, pentru că dacă cineva ar fi îndrăznit s'o facă, apoi nu mai stătea mult între oamenii liberi. Îndată se găsea pentru el un loc în marile pustietăți ale Rusiei.

Lumea din Basarabia, care a stat un an sub stăpânirea regimului comunist, știe ce însemnează libertatea credinței sub regimul comunist. Bisericile și preoții erau supuși la plata unor impozite ne mai pomenit de mari, care creșteau din ce în ce mai mult, pentru că în felul acesta, când credincioșii n'ar mai fi putut plăti aceste impozite, bisericile să fie închise, iar preoții să fie trimiși în surghiun.

Vorba bătrânească este și azi adevărată că: *dacă lupul își schimbă părul, apoi năravul tot același îl rămâne.*

Consiliul Arhiepiscopiei Ort. Rom. de Alba-Iulia și Sibiu

Nr. 1341/944

(15) 1-1

Concurs

Pentru vopsitul ferestrelor și ușilor la edificiul Academiei teologice „Andreiană” din Sibiu, se publică concurs.

Reflecții vor înainta oferte scrise, până la data de 6 Martie 1944, însoțite de o garanție de 5% în bani sau efecte de Stat, la Rectoratul Academiei teologice „Andreiană” din Sibiu, unde se pot vedea condițiunile și se dau informațiuni.

Sibiu, 25 Februarie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

1) Pregătirea deosebit de serioasă a credincioșilor ce se pregătesc de împărțire, care cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste se cade să se apropie de sf. potir, știut fiind că acestea daruri luminează ma puternic decât soarele pe cei vrednici, dar pe cel ce o primesc cu nevredeție, îl are mai groznic decât văpaia iadului; după cuvântul sf. Apostol Pavel: „Cine, cu nevredeție, mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului, vinovat va fi de trupul și de sângele Domnului. Cerceteze-se deci omul pe sine și numai așa să mănânce din această pâine și să bea din acest pahar, căci cine mănâncă și cine bea cu nevredeție, nesocotind trupul Domnului, judecată stă și mănâncă și bea”. 1 Cor. 11, 27-29.

2) Trezirea dragostei și dorinței cât mai arzătoare după Domnul pe care-l primește prin sf. taine — împărțirea sf. taine „din obicei” care se mai practică și astăzi, pe o scară foarte întinsă, sau pentru ochii lumii care deasemenea este destul de frecventă, trebuie cu totul înlăturată și înlocuită cu împărțirea cerută de dorința vie a sufletului nostru de a primi pe Domnul și Mântuitorul nostru. „Precum se dorește cerbul după izvoarele răcoase ale apelor așa se cade să se dorească sufletul nostru după Hristos-Dumnezeu, pe care-l aflăm în sf. Potir.

(Va urma).

Preot Valeriu Voineag

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Martie 1944

1. În fiecare zi dimineața la ora 6¹/₂, Utrenia și Ciasurile. Sâmbăta, în continuare Utrenia, Sfânta Liturghie pentru morți. Mercuri și Vineri la ora 9 sfânta Liturghie înainte sfințită, în tot postul. În fiecare seară la ora 6 Vecernie. Vineri seara după Vecernie „Acatistul Maicii Domnului”.

2. În Dumineci și Sărbători dimineața la ora 8¹/₂, Utrenia, în continuare la ora 9¹/₂, Sfânta Liturghie. La liturghie cântă „Corul catedralei”, sub conducerea profesorului Gheorghe Șoima.

3. Dumineca 1-a din Păresimi. a ortodoxiei, la 5 Martie 1944, servesc: I. P. Cuv. Sa Arhimandritul Teodor Scorobeș, cons. Ieronim Grovu, prot. Mihail Neagu, prof. Dr. Nicolae Terchilă și Dr. Nicolae Neaga; diaconii: Anatolie Scurtu și Nicolae Mladin. Predică: Prof. Nic. Mladin. La Oastea Domnului predică: Pr. Dr. Ioan Chioariu, dela parohia Sibiu-Inferior.

4. Dumineca a 2-a din Păresimi la 12 Martie 1944, servesc: prot. Mihail Neagu, duhovnicul Nicodim Belea și prof. Dumitru Călugăr; diaconii: cons. Alexandru Popa și Simion Macarie. Predică: prot. Mihail Neagu. La Oastea Domnului predică: Ioan Albu, dela parohia Sibiu-Iosefin.

5. Dumineca a 3-a din Păresimi, la 19 Martie 1944, servesc: Cons. Emilian Cloran, Aurel Nanu și prof. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și profesorul Dr. Grigorie T. Marcu. Predică: Cons. Aurel Nanu. La Oastea Domnului predică: Pr. Nicolae Constantin dela parohia Sibiu-Lazaret.

6. Sâmbăta în 25 Martie 1944. Bunavestire, servesc: Prot. Mihail Neagu, cons. Dr. Spiridon Căndea și prof. Dr. Teodor Bodogae; diaconii: cons. Alexandru Popa și Simion Macarie. Predică: cons. Dr. Spiridon Căndea. La Oastea Domnului predică: prof. Mih. Neagu.

7. Dumineca a 4-a din Păresimi la 26 Martie 1944, servesc: Prot. Mih. Neagu, cons. Gheorghe Secaș și prof. Dr. Teodor Bodogae; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică cons. Gheorghe Secaș. La Oastea Domnului predică: Pr. Dr. Corneliu Sârbu dela parohia Sibiu-Treistejari.

Nr. 844/1943

(10) 3-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Ucea de Jos, protopopiatul Avrig, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în „Telegraful Român”.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat.
2. Sesiunea parohială 5 jug. pământ arabil lângă sat.
3. Folosirea unei grădini de 1/2 jug. și a cimitirului din jurul bisericii — afară de pom — în întindere de 1100 st. □
4. Chiria pentru locuință, până la repararea casei parohiale.
5. Stola iztată în parohie.

Cererile de concurs se vor înainta Of. protopopesc în termenul indicat, însoțite de actele necesare și de încuviințarea de candidare dela I. P. S. Mitropolit.

Candidații se vor prezenta în parohie într'una din Dumineci sau sărbători, cu încuviințarea Ofic. protopopesc, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Oficiul protopopesc, în înțelegere cu consiliul parohial.

Avrig, 19 Decembrie 1943.

Pr. A Radu
adm. protopopesc

Tăceți! Un cuvânt

poate distruge mii de vieți.

INFORMAȚIUNI

Darurile Mareșalului Conducător populației bucovinene. Un reprezentant al dlui Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul statului, a împărțit populației nevoiașe din Bucovina daruri în: porumb, zahăr și petrol. S'au distribuit 32 vagoane și jumătate de porumb, 23.200 kgr. zahăr, și 20 vagoane petrol, la 46.403 locuitori din 146 comune. Aceasta este o faptă de patriotism și generozitate neegalată.

Refugiații români din Ardealul de nord, cedat vremelnice Ungariei, sânt până acum în număr de 219.000 suflete.

Se retrag din circulație biletele a 1000 lei, de culoare brună, cu simbolul două țărânci cu sapa pe umeri. Retragerea se face la ghișeele sucursalelor Băncii Naționale.

Rechiziționarea meseriașilor. Pentru a împiedeca specula la care se dedau unii meseriași, Președinția Consiliului de miniștri a dispus rechiziționarea cu plată a meseriașilor din principalele categorii. În acest scop s'au înființat birouri, câte unul de fiecare sector, unde cetățenii se pot adresa ca să li se dea meseriași la prețurile oficiale.

Nr. 1736 Bis.

(17) 1-1

Publicațiune

Fiind vacantă catedra de Istoria Bisericii Universale și Patrologia dela Academia teologică „Andreiană” din Sibiu, Consiliul Arhiepiscopesc al Arhiepiscopiei ort. române de Alba Iulia și Sibiu publică vacantă această catedră, pentru chemarea restrânsă prin transferare sau chemare largă prin numirea ca titular, în conformitate cu dispozițiunile art. 14 din Regulamentul Academiei.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 22 II. 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Judecătoria de Pace Mixtă Sibiu Secția C. F.

Nr. 3621/1943 cf.

(14) 1-1

Extract din publicațiune de licitație

La cererea de executare făcută de următorul Dr. Virgil Morariu avocat din Sibiu contra următorului Ioan Bădilă tînior din Poplaca

Judecătoria

A ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilul și porțiunea de 3/4 a imobilului cuprins în c. f. Nr. 839 și 2256 a comunei Poplaca circumscripția Judecătorei de pace mixtă Sibiu cuprinse în prot. cf. 839 a comunei Poplaca de sub Nr. de ordine A + 1 Nr. top. 98,99 casă, curte și grădină cu teritor de 75 + 122 st. pătr. în valoare de 250.000 lei cu prețul de strigare de 197.500 lei cu menținerea dreptului de habitațiune întăbulată cu deciziunea Nr. 7202/1936 cf. de sub C. 5 în favoarea lui Ioan Bădilă senior Nr. cf. 2256 a comunei Poplaca de sub Nr. de ordine A + 1 top. 7425, 7426, 7427, și 7431, fanaș cu teritor de 35 + 42 + 42 + 150 st. pătr. în valoare de 30.000 lei, cu prețul de strigare de 22.500 lei, porțiunea de 3/4-a parte a următorului, cu menținerea dreptului de uzufruct viager întăbulat cu decizia Nr. 7202-1936 cf. de sub C. 7 în favoarea lui Ion Bădilă senior, precum și cu decizia Nr. 761-1936 cf. de sub C. 4 și 1/5-a parte în favoarea v. d. Bărză Ion, pentru încasarea creanței de 3000 lei capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de 23 luna Martie anul 1944 ora 16 în localul oficiului al c. f. str. Carmen Sylva Nr. 7, parter ușa Nr. 34. Imobilul și porțiunea imobilului ce vor fi licitate nu vor fi vândute pe un preț mai mic decât prețul de strigare conform legii din 5 Aug. 1938.

Cel cari doresc să liciteze, sânt datorți să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție în numerar și să semneze condițiile de licitație. § 147, 150, 170, legea LX. 1881, § 21 legea XLI. 1908.

Dacă nimeni nu ofere mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întregască imediat garanția fixată conform procentului prețului de strigare, la aceiași parte procentuală a prețului ce a oferit. §. 25 XLI. 1908.

Data Sibiu la 4 Noemvrie 1943.

ss. Lazăr Albu ss. I. Grancea
Judecător Conducător cf.

L. S.

Pentru conformitate:

ss. V. Atanasiu.